

ARBEJDER BLADET

2. årg. nr. 6

august/september 1971

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

ARBEJDERKLASSEN OG EEC

Hvad vil medlemsskab af EEC betyde for den danske arbejder? Skal man tro den borgerlige presse vil det betyde næsten paradisiske tilstande.

De hårde strejkekampe der i de senere år har rystet EEC-landene fortæller om noget andet. På samme måde med de mange arbejdere der tvinges til at forlade deres arbejde på grund af fabriksnedlæggelser, og de ca. 2 millioner arbejdere der går arbejdsløse i EEC.

Disse ting nævnes ikke når "lyksalighederne" i EEC opremses.

virkelig kapitalstærke storvirksomheder der får helt frie hænder til at dominere erhvervslivet og planlægningen.

Dette har medført, at der alene i Vesttyskland og Frankrig er blevet nedlagt 600.000 arbejdspladser siden EEC-medlemsskabet. De er simpelthen planmæssigt blevet rationaliseret bort. En sådan strukturrationalisering, med fabrikslukninger, opkøb og sammenslutninger, har været nødvendig for storkapitalen på grund af overproduktion og hårdere konkurrence. Profitten sikres bedst med så nyt teknisk udstyr og så få arbejdere som muligt.

Fabriksnedlæggelser og strukturrationalisering

Ifølge Romtraktaten skal alle hindringer for kapitalbevægelse mellem EEC-landene fjernes. D.v.s. at opkøb og nedlægninger af industrivirksomheder kan ske fuldstændig frit indenfor hele EEC-området. Det vil blive de

Indhold bl. a.:

Krise i byggefagene	6
Gør Arbejderbladet bedre	10
Brev fra læser	13

Nixo
Søfol

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123650

Om denne koncentration af industrien skrev EEC-kommisionen i 1966:

"Mens der tidligere blev lagt vægt på farerne ved koncentrationstendenserne, har kommissionen i sin betænkning nu understreget at en sådan udvikling som hovedregel er nødvendig og ønskelig, og at kommissionen ser det som sin opgave at rydde alle mulige hindringer af vejen særlig de hindringer som skyldes skatte og selskabsret".

Hvilken betydning har det så haft i EEC-landene?

Det har medført underudvikling af store områder. Det værste eksempel er Italien. Efter EEC-medlemsskabet er endnu mere industri blevet koncentreret i Norditalien. Resultat: Endnu større forarmelse af Syditalien, stor arbejdsløshed, og i hundredtusindvis af arbejdere som tvinges nordpå eller til udlandet for at søge arbejde.

En sådan affolkning af visse områder præger også andre EEC-lande.

EEC-politikken vil betyde stagnation i visse industriområder.

F.eks. skal stål- og kulområdet i Ruhrdistriktet efter EEC-herrernes planer være det bærende element i EEC. Efter beregninger skal 10 store stålkoncerner i dette område producere 90% af EEC's stålproduktion.

Kulproduktionen skal også koncentreres til dette område. I 1957 var der ialt 416 kulgruber i drift i EEC. I 1965 var tallet 240. Fra 1960 til 1970 gik antallet af grubearbejdere på grund af denne politik ned med ca. 500.000 mand.

Monopolkapitalen planlægger ud fra sit profitbehov og ikke ud fra det arbejdende folks ve og vel. Arbejdere tvinges til de områder hvor det passer storkapitalen at investere. Alternativet er arbejdsløshed. Familier skilles, og i industriområderne ses overalt kapitalismens følgesygdomme: slum, forurening og bolignød.

Hvad vil denne politik betyde herhjemme?

I den fællesmarkedsrapport der blev offentliggjort herhjemme i

1962, beregnedes det, at ca. 20% af den danske industri ved indmeldelse i EEC, ville komme ud for store vanskeligheder og fare for lukning. Det vil naturligvis først og fremmest ramme den industri der er uhensigtsmæssig placeret for monopolkapitalen. F.eks. i nord- og vestjylland, hvor allerede nu mange er tvunget til at flytte fra. Men også mange andre større virksomheder der fortrinsvis producerer til hjemmemarkedet, vil af konkurrencen blive tvunget til lukning.

Denne udvikling er allerede nu i gang. Regeringens politik sigter netop på dette med omstillingen af dansk industri fra hjemmemarkedsproduktion til eksportproduktion.

Resultatet er vi begyndt at se. Arbejdsløsheden denne sommer er det dobbelte af det normale, og indenfor byggebranchen er den ca. 4 dobbelt.

Antallet af fabrikslukninger og krak var i 1970 det største siden krigen. Alt tyder på at antallet i 1971 vil blive endnu større.

Det er uundgåeligt under kapitalismen. Jagten på maximal profit, anarkiet og planløsheden i produktionen skaber denne ujævne udvikling.

De mange fabrikslukninger og krak vi har set det sidste år, vil kun være barnemad i forhold til hvad der kan vente os i EEC.

Flytning af arbejdskraft

— Arbejdsløshed

For at kunne gennemføre den koncentration i industrien uden problemer, er det nødvendigt for monopolkapitalen at sikre sig en arbejdskraft man kan flytte rundt med efter forgodtbefindende.

Ifølge Romtraktaten, kan arbejdere i EEC tvinges til at tage arbejde

Red. slut: den 25.-8.

hvor det end bliver tilbudt indenfor EEC-området. Billig arbejdskraft kan flyttes for at holde lønningerne nede.

For effektivt at fremskynde koncentrationen og gøre brug af dem, der derved kastes ud i arbejdsløshed, har EEC oprettet "Det Europæiske Socialfond". Dette fond bliver et vigtigt element i EECs socialpolitik. Fondet skal bruges til at sikre tvangsforflytningen gennem omskoling af arbejdskraften. I perioden 20. september 1960 til 31. december 1965, udbetalte fondet 222 millioner kroner i tilskud til flytning af 454.073 personer. Ifølge officielle EEC-beregninger vil fondets udgifter stige helt op til 1750 millioner kroner om året. Mindst 10% af den arbejdende befolkning vil ifølge EEC de næste 10 år blive tvunget til at skifte arbejde.

Pengene til dette fond skal skaffes gennem skatteforhøjelser. Det giver et godt billede af "socialpolitikken" i EEC.

Men det medfører ikke alene tvangsforflytning. Det medfører også en omfattende arbejdsløshed blandt dem, der bliver sat på porten. Det gælder især ældre arbejdere. I Frankrig steg arbejdsløsheden fra 80.731 ved EEC-indtræden i 1957 til 483.000 i 1968. I Italien er arbejdsløsheden endnu større. På trods af arbejdsløshed bibe-

holdes importen af fremmed arbejdskraft.

I Frankrig udgør fremmedarbejdere 25% af den industrielle arbejdskraft. I Vesttyskland 15% og i Belgien 33%.

På trods af arbejdsløshed er denne import i monopolkapitalens interesse. Lønninger og sociale udgifter til fremmedarbejdere kan holdes nede på et minimalt niveau. Ved at benytte fremmed arbejdskraft som løntrykkere vil monopolkapitalen forsøge at splitte arbejderklassen.

Danmark har længe været igang med at tilpasse sig denne udvikling.

Den 16. februar 1967 var en festlig dag for storkapitalen. På den dag vedtog den borgerlige regering loven om offentlig arbejdsanvisning og ret til tvangsforflytning af arbejdskraften. Dette bragte Danmark på linje med lovgivningen i EEC-landene.

I EEC er arbejdsanvisningen forlængst overgået fra fagforeningerne til staten. Forøvrigt de fleste steder med fagforeningernes velvillige medvirken. Formålet er klart nok. Hvis industrien skal koncentreres er det nødvendigt at staten har frie hænder til at flytte arbejdere til de områder hvor det er mest fordelagtigt for storkapitalen.

Ved indmeldelse i EEC vil danske arbejdere ikke alene kunne tvangsforflyttes indenfor landets grænser, men indenfor hele EEC-området I Romtraktatens artikel 49 hedder det, at der skal

"sikres et snævert samarbejde mellem de nationale administrative myndigheder vedrørende arbejdsmarkedet".

Rent konkret vil det betyde, at danske arbejdsanvisningskontorer vil stå i snæver kontakt med anvisningskontorerne i EEC-landene. Efter reglerne i EEC, skal der efter 18 dage gives besked til udenlandske anvisningskontorer, hvis arbejdere, på grund af kapitalismens urimeligheder ikke kan finde arbejde her i landet.

Den ujævne industrielle udvikling vi har set i Danmark, med store arbejdsløshedsområder, vil komme til at omfatte hele EEC-området. Det store industricentrum vil komme til at ligge i Ruhr området. Behovet for faglært arbejdskraft i dette område vil blive enormt.

Hvis monopolkapitalens planer om EEC-tilslutning ikke brydes, vil den dag ikke være fjern, hvor danske arbejdere vil blive en eksportvare, der ad lovgivningens vej kan dirigeres rundt indenfor EEC-området, dertil, hvor det giver størst profit for kapitalen.

Prisstigninger — moms

Vi er idag inde i en periode med prisstigninger, som er kraftigere end de har været i mange år. Momsens indførelse satte for alvor gang i prisernes himmelflugt. Enhver arbejder har erfaret det der hvor det mærkes mest. På madpriserne. Oven i momsen kommer så de store skatteforhøjelser, boligdyrtid, osv., osv. Sammenlagt har årene 1960 til 1969 betydet en reel udgiftsforøgelse for den arbejdende befolkning på mindst 100%

Momsens indførelse herhjemme var ingen tilfældighed. I Romtraktatens artikel 19 står der:

"Kommisionen skal undersøge på hvilke måder de forskellige medlemsstaters lovgivning vedrørende omsætningsafgifter, forbrugsafgifter og andre indirekte skatter kan blive harmoniseret i det fælles markeds interesse"

Allerede den 9. februar 1967 vedtog EEC-kommisionen, at momssystemet skulle være indført i alle medlemslande inden 1. januar 1970. Samtidig vedtog kommissionen at kapitalisterne skulle have skattefordele på en række områder.

Den danske monopolkapitals forvaltere, på det tidspunkt Socialdemokratiet og SF var ikke sene til at følge direktivet op. Allerede 3. juli 1967 blev momsen indført herhjemme. Bygget op efter det samme system som i EEC-landene.

Momsen er, som vi alle ved, siden steget jævnt, samtidig med at det går slag i slag med skattelettelser for storkapitalen. Skatter og afgifter vil ifølge regeringens planer stige næsten 50% fra 1969-70 til 1971-72, mens selskabsskatten i samme periode vil stige med 18%.

For tiden stiger indkomstskatter og afgifter, som først og fremmest rammer den arbejdende befolkning 3 gange så hurtigt som selskabsskatten.

Det er dyrt at gennemføre de omlægninger i samfundet der skal til for at forberede storkapitalens indtræden i EEC. Strukturrationalisering og monopolisering koster penge. Statstilskuddene der skal til for at gennemføre det, skal være store.

Momsen er en af de metoder, der bliver brugt for at tvinge arbejdere til at betale kapitalens udgifter.

Samtidig vælter monopolkapitalen alle deres stigende udgifter over på priserne. Det sikrede regeringen bl.a. ved den nye prislovs gennemførelse (se Arbejderbladet nr. 4/71).

Hvis Danmark bliver medlem af EEC vil levevilkårene for arbejderklassen yderligere blive forværret.

Momsen vil blive forhøjet. Det blev fremført i folketinget allerede i foråret.

Venstre har foreslået at momsprocenten kommer helt op på 25%. Alene EEC-kommisionens plan for rationalisering af landbruget vil koste 42 milliarder kroner fordelt over de næste 10 år. Der skal betales penge til "Den Europæiske Socialfond", til "Den Europæiske Investeringsbank", osv., osv. Alle disse udgifter vil blive væltet over på skatterne.

Arbejderklassen i spidsen

Det kan ikke undre at arbejderklassen i "paradiset" EEC, er gået til forbitret modstand mod alle disse følger af EEC-medlemskab. Massive strejker, fabriksbesættelser, besættelse af tomme dyreboliger, politiske demonstrationer osv., er daglige begivenheder i disse lande. Og modstanden mod monopolkapitalens politik styrkes dag for dag.

Men ikke alene skatterne vil stige. Hvis vi kommer ind i EEC vil den nuværende tilskudsordning til landbruget forsvinde.

Priserne på landbrugsvarer skal gøres ens i hele EEC. Det vil medføre meget stærk forhøjelse af madpriserne. Korn er f.eks. ca. 35% dyrere i EEC end det er herhjemme. Oksekød er dobbelt så dyrt som på verdensmarkedet, smør 4-5 gange så dyrt.

Samtidig vil en række andre varer som f.eks. kaffe, sukker og tobak blive betydeligt dyrere på grund af EECs told- og markedsordninger.

Også herhjemme vil EEC, som vi ovenfor har vist nogle eksempler på, betyde en alvorlig forværring af vores levevilkår.

Det vil først og fremmest ramme arbejderklassen. Det vil derfor også blive arbejderklassen som må stå i spidsen for kampen mod EEC.

En kamp som må knyttes tæt sammen med kampen mod pris- og skattestigninger og kampen for forbedrede arbejdsforhold. En kamp som må vende sig mod hele det kapitalistiske samfundssystem.

På Socialdemokratiets 100 års dag udtrykte Thomas Nielsen sin mening om Fællesmarkedet:

"Europa kan have en socialistisk fremtid, hvis vi socialister fra de europæiske lande med stærke organisationer går med i fællesskabet for at præge det."

KRISE I BYGGEFAGENE

De første herhjemme som i den sidste tid har lært arbejdsløsheden at kende for alvor, er bygningsarbejderne. I vinter var arbejdsløsheden i bygge og anlægss-fagene mange steder oppe på 30%.

Den videre udvikling har vist, at der ikke har været tale om en sæsonbestemt arbejdsløshed. Her i sommer har den været 4-8 gange så høj som i sommeren 1970. Det er ikke vejrliget som har skabt den høje arbejdsløshedsprocent. Det er heller ikke mangelen på boligsøgende, som har sendt de mange bygningsarbejdere på gaden.

Kapitalistisk boligpolitik

Arbejdsløsheden er et resultat af den kapitalistiske samfundsorden. Lige siden kapitalismens gennembrud, har samfundet været præget af den onde cirkel der hedder: stagnation - opsving - overproduktion - krise.

Idag er vi efter kapitalistiske forhold vidne til en overproduktion. Kapitalisterne fremstiller flere varer end de kan sælge, fordi de hele tiden, på grund af konkurrencen og profitbehovet er nødt til at holde arbejdernes lønning-er så langt nede som muligt. Der-ved mindskes arbejdernes købekraft og overproduktionskrisen fremkommer.

Et af de sikreste tegn på dette er den stadig større gældssætning, som præger alle led i samfundet.

For at kunne udvide, skaffe sig nyt produktionsudstyr osv., er kapitalisten nødt til at tage lån, som senere skal afdrages med renter. Det kapitalistiske statsapparat tvinges også til at optage lån, for at kunne yde storkapitalen tilskud og den nødvendige sikkerhed. Også disse lån skal betales tilbage med renter. Resultatet bliver, at gælden forøges og inflationen forstærkes. Det er denne udvikling vi har set særdeles tydeligt i de sidste år herhjemme.

For at afbøde de værste virkninger af denne udvikling, har kapitalens tro tjenestedrenge i regeringen i de sidste år forsøgt sig med det de kalder kreditstramning. Det vil sige, at det gøres vanskeligere at optage lån. Det skulle være et af midlerne til at bremse inflationen. Sådan præsenteres det ihvertfald.

Denne politik har især været vendt mod bygge- og anlægss-fagene. Allerede i marts 1969 standsede kreditinstitutionernes forhånds-lån til boligbyggeriet. I september samme år stoppede nationalbanken for støtteopkøb af obligationer, hvilket betød, at den effektive rente røg helt op på 12%. Der har den holdt sig næsten konstant siden. I marts 1970 indførte regeringen stop for den statslige bygge- og anlægsvirksomhed. Og endelig i januar i år, blev den nye real-kreditlov vedtaget i folketinget, med Socialdemokratiets og SF's støtte. Denne lov betyder, at lånene skal afdrages over kortere tid. Det vil fordyre huslejen i en almindelig lejlighed i nybyggeri med ca. 1200 kr. om året.

Mån kan med rimelighed spørge

sig selv hvorfor regeringen især har vendt kreditstramningen mod bygge- og anlægsgene. Det hænger sammen med den omlægning der idag finder sted indenfor erhvervslivet, og som blev fremlagt i regeringens perspektivplan. Politikken skal ifølge denne plan gå ud på, med alle midler at styrke eksporterhvervene til indtræden i Fællesmarkedet. Denne omlægning vil ramme hjemmeindustrien og først og fremmest bygge- og anlægsgene.

Arbejdsminister Lauge Dahlgård sagde, da han fremlagde perspektivplanen i folketinget den 8.3., at den forudsatte medlemsskab i Fællesmarkedet, og derfor "forudsætter en særdeles kraftig stigning i industriproduktionen og industrieksporten...der bliver følgelig netop i de nærmeste kommende år kun plads til en meget beskeden stigning i det private forbrug og boligbyggeriet". Dette vil, fortsatte han, betyde "en ikke uvæsentlig nedgang i beskæftigelsen indenfor bygge- og anlægsgene." Det vil på jævnt dansk sige, at bolig- og anlægsbyggeriet skal ofres for at bringe den nødvendige arbejdskraft og kapital over til eksporterhvervene. Altsammen et forsøg på at bringe storkapitalen ud af sin likviditetskrise og styrke den til indtræden i Fællesmarkedet.

Så arbejderfjendsk planlægges der, når profitterne skal sikres.

Faldende byggeri - konkurser

Denne politik er nu ved at slå igennem.

I 1970 faldt etagebyggeriet hvad angår påbegyndelser med 11% i forhold til 1969, og parcelhusbyggeriet faldt i samme tidsrum med 16%.

I 1971 er det sket yderligere et stærkt fald i byggeriet. I slut-

ningen af maj år, var der 32.896 lejligheder under opførelse mod 40.836 på samme tidspunkt i 1970.

Samtidig har den voldsomme rentestigning medført en mægtig fordyrelse af byggeriet. Ifølge Aktuelt d. 28.3.71, går 81 øre af hver krone der betales i husleje i nybyggeriet til finansiering. Værdistigningen i jord og ejendomme er idag som følge af den høje rente og spekulanternes huseren, helt oppe på 50 millioner kr. - om dagen! Penge, der går lige i spekulanternes lommer.

alle i Anbyde
ingen Boligmød

De skærpede lånebetingelser har også i 1970 vist sig i det største antal konkurser indenfor bygge- og anlægsbranchen siden krigen. Ifølge de tal, der hidtil har været fremme for 1971, vil der ske en fordobling af antallet af konkurser i år. I alt har omkring 500 firmaer indenfor byggebranchen drejet nøglen om og lukket i 1970.

Socialdemokratiets og LO-ledelsens tilslutning til Fællesmarkedsindmeldelse og dermed deres velsignelse til at styrke storkapitalen til indtræden på bekostning af arbejderne, viser os endnu engang hvor Socialdemokratiets ledelse og LO står.

Vi står idag i den situation, at arbejdsløsheden denne sommer har været usædvanlig høj. Med alle tegn på, at den i løbet af efteråret og vinteren vil brede sig fra bygge- og anlægsgene til andre fag som ringe i vandet, og til vinter vise sig i en arbejdsløshed, som vi ikke har set den i mange år. Derved vil vi stå i den situation, som fortalene for det kapitalistiske samfund hævder er umulig, og som viser os hvor dybtgående krisen er for kapitalismen. Nemlig situationen, hvor der både hersker pengemangel, hvor inflationen løber løbsk, og hvor arbejdsløsheden er stigende.

Denne udvikling kan vi ikke alene se i Danmark, men i de fleste vesteuropæiske lande samt i USA. Det viser at krisen er international.

Kapitalisterne vil gå svære tider imøde. Og det samme vil socialdemokratiets og LOs ledelse, som ved enhver lejlighed har tudet os ørerne fulde om, hvordan man skulle kunne afskaffe kriserne i kapitalismen ved reformer og reguleringerne indgreb. Deres løgne om den krisefri kapitalisme vil i den kommende tid få et svært skud foroven.

Kapitalismens kriser kan naturligvis ikke afskaffes medmindre roden til ondet, den kapitalistiske produktionsmåde afskaffes.

Socialdemokratiets recept virker på samme måde som når en svært kræftsyg patient får morfin: smerterne forsvinder, mens sygdommen frit kan brede sig indtil patienten dør.

Mange på arbejdspladserne har fået øjnene op for socialdemokratiets og reformismens fallit. Og flere vil få det. Det er enhver kommunist's opgave blandt arbejdskammeraterne at afsløre Socialdemokratiets og LOs lakaj-tjeneste for kapitalisterne.

Socialdemokratiets ledere forsøger her før valget at slå mønt af den stigende arbejdsløshed. Fremforalt forsøger de at skjule at den virkelige årsag til arbejdsløsheden ligger i selve det kapitalistiske samfundssystem. De angriber regeringen for dens arbejdsløshedsskabende politik, men forsøger at skjule, at der tit var endnu større arbejdsløshed, da tidligere Socialdemokratiske regeringer forvaltede statsmagten for kapitalen.

Forvaltere af det kapitalistiske system vil ikke kunne afskaffe arbejdsløsheden.

Arbejderne må selv gøre op med deres rovgridske udbyttere - først så sikres retten til arbejdet.

Rettelse:

I sidste nummer af ARBEJDERBLADET gjorde vi os desværre skyldige i to fejl. Vi betegnede på side 18 SF'eren Ove Petersen som DKP'er. Årsagen var, at han fik så stor opbakning i Land og Folk, at vi uden nærmere undersøgelse antog ham for at høre til DKP. Derudover skrev vi side 24, at den socialdemokratiske regering vedtog loven om arbejdsformidling. Dette er ikke helt korrekt. Forslaget om loven blev i sin tid fremsat af den socialdemokratiske regering; men den blev først sat i kraft af den efterfølgende VKR-regering, og da med Socialdemokratiet i opposition imod loven - åbenbart for ikke at miste for mange vælgere på spørgsmålet.

Gør Arbejderbladet bedre

Enkelte af vore læsere har kritiseret os for at skrive for lidt om, hvordan vi forestiller os samlingen og genetableringen af et kommunistisk arbejderparti her i landet.

Hvordan det praktiske arbejde må udvikles for at nå dette mål? Hvilke erfaringer der er gjort? osv., osv.

Spørgsmålet er vigtigt. Ikke alene for de få folk der allerede er gået igang med dette arbejde, men for alle arbejdere og progressive. Især på arbejdspladserne mærkes savnet af et kommunistisk arbejderparti stadig stærkere. Kort sagt: Hvordan skabes den samling af arbejderklassens bedste folk, der er en absolut betingelse for at opbygge og genskabe et kommunistisk arbejderparti.

Vi vil regelmæssigt tage dette op i Arbejderbladet.

Vi kan bruge Lenins ord, da han sagde, at en kommunistisk arbejderavis "ikke bare skal være en kollektiv propagandist og agitator men også en kollektiv organisator".

Vores mål med Arbejderbladet er at gøre det til en sådan avis, med det klare mål, at fremme samlingen af klassebevidste og revolutionære arbejdere. Kun en sådan samling vil kunne udgøre kimen til et kommunistisk parti.

Det ville være tomme ord, hvis vi hævdede at Arbejderbladet i dag er en sådan avis.

Godt nok er oplaget blevet mere end fordoblet i løbet af det sidste halve år. Men politisk arbejde kan på ingen måde måles i mængden af trykt papir.

Det er ikke oplagsfremgangen i sig selv, men den kendsgerning at den skyldes et stigende salg på arbejdspladserne, der giver os grund til at tro, at Arbejderbladet kan gøres langt bedre, at det kan gøres meget mere levende gennem rapporter om forholdene på flere arbejdspladser, og at der på den måde kan skabes grundlag for at bladet kan spredes endnu mere.

Kritiser Arbejderbladet

Vi er klar over, at nogle af artiklerne i Arbejderbladet har båret præg af borgerlig journalistik, af at være skrevet på grundlag af 2.hånds oplysninger og docere tingene ud fra skrivebordet istedet for ud fra en forståelse af forholdene som de virkelig er. Der er også mange andre svagheder ved bladet.

Flere af vore læsere har allerede sendt os breve om hvad de mener om bladet. Disse breve har hovedsageligt indeholdt ros. Ros kan naturligvis også være en tilskyndelse til at gøre arbejdet bedre. Men kritik og konkrete forslag til forbedringer er endnu bedre. Vi vil derfor opfordre endnu flere af vore læsere til at kritisere Arbejderbladet og påpege dets gode og svage sider. Skriv om hvad du synes om indholdet i Arbejderbladet, måden artiklerne er skrevet og sat op på. Lad os også høre om hvilke emner og spørgsmål du mener vi har forsumt eller ikke behandlet tilstrækkeligt grundigt. Og hvis du er uenig med de synspunkter og den politiske linje Arbejderbladet lægger frem i artiklerne, så brænd ikke inde med det.

Det er gennem en sådan kritik, at vi med læsernes hjælp, kan blive opmærksomme på, hvad der kan ændres for at gøre Arbejderbladet bedre i stand til at udfylde sin opgave.

Få Arbejderbladet ud på flere arbejdspladser

Hidtil er Arbejderbladet hovedsageligt blevet solgt i København og Århus. Bladet bliver ikke solgt gennem det sædvanlige distributionsapparat, men af kammerater fra gruppen omkring Arbejderbladet og sympatisører. Nogle steder bliver bladet solgt direkte på arbejdspladsen. De fleste steder bliver det dog solgt ved fabrikken til fyraften. At bladet bliver solgt på denne måde giver mange fordele. Den personlige kontakt er vigtig, og bladet kan tit give stødet til gode diskussioner på arbejdspladsen. Men vi mener det er vigtigt at få

bladet ud på endnu flere arbejdspladser. Hvis du er af samme mening og mener du har mulighed for at sælge det til interesserede på din arbejdsplads eller blandt bekendte, vil vi opfordre dig til at rekvirere et antal på vores adresse, enten pr. brev eller pr. telefon (adresse og telefonnummer, se bagsiden af bladet)

Skriv til Arbejderbladet

Vi henter ikke ukritisk vores stof fra de hjemlige borgerlige nyhedsbureauer, eller fra USA-imperialismens propagandacentraler, som fordrejer kendsgerningerne om arbejdernes levevilkår og arbejdsforhold, og som fortier eller fordrejer oplysningerne om strejkebevægelser og revolutionære bevægelser.

Vi bestræber os på at gøre Arbejderbladet til en arbejderavis.

Det betyder, at bladet ikke alene må skrives for arbejdere, men også i så vid udstrækning som mulig af arbejdere, der har førstehåndskendskab og erfaring om arbejderes situation og kamp. Erfaringer, Arbejderbladet har som målsætning at bringe videre.

Vi kan endnu langt fra kalde Arbejderbladet en arbejderavis i ordets fulde betydning. En arbejderavis må have en redaktion og korrespondenter, der er i stand til at indsamle oplysninger fra alle de områder, som et tallerør for arbejderklassen bør dække, for virkelig at være et kamporgan mod kapitalen.

Derfor arbejder vi på at få endnu flere korrespondenter til Arbejderbladet. Læsere der har erfaring i fagligt og politisk arbejde. Læsere som kan videregive vigtige oplysninger og erfaringer fra den danske arbejderbevægelses historie.

Vi vil opfordre dig til at skrive til os, også selvom du synes det ser ubetydeligt ud. Beskriv arbejdsforholdene der hvor du arbejder, fortæl om akkordsystemer, rationaliseringer og andre eksempler på arbejderfjendtlige fremstød fra arbejdskøberne.

Fortæl om dine egne og dine arbejdskammeraters reaktioner på den øgede udbytning og den kamp i førermod forværring af arbejdsforholdene.

På denne måde kan erfaringer og oplysninger spredes, og kammerater på andre arbejdspladser, der læser Arbejderbladet kan få del i dem. Med en sådan gradvis større og større udveksling af erfaringer fra medgang og modgang i det politiske arbejde, kan klassebevidste arbejdere og andre progressive som kæmper på forskellige områder, lære af hinanden.

Først når Arbejderbladet bliver et sådant blad, at enhver klassebevidst arbejder betragter bladet som sit eget, hvorigennem han kan viderebringe enhver erfaring fra kampen mod kapitalen, et blad der er åbent for enhver diskussion, der kan bringe lys over vigtige spørgsmål for arbejderklassen og som kan bringe genetableringen af et kommunistisk arbejderparti og en revolutionær politik et skridt nærmere.

Først så kan bladet kaldes et virkeligt arbejderblad. Vi er langt fra dette mål. Men vi ved at det er nødvendigt og muligt, gradvist at skabe et sådant blad, der kan blive et virkeligt våben og en støtte for os i klassekampen.

Men vi ved også, uden at læserne af Arbejderbladet tager del i dette arbejde, vil vi ikke komme fremad.

Åbent møde

ARBEJDERBLADET har nu eksisteret i knapt to år.

Derfor vil vi prøve at invitere interesserede læsere til et kritik- og debatmøde om ARBEJDERBLADET.

Der er mange spørgsmål der kan og bør stilles.

Er ARBEJDERBLADET brugbart på arbejdspladserne? Tager det emner op, som du mener er af værdi at få diskuteret blandt arbejderskammeraterne - og gør det på en rigtig måde? Er der ting du mener vi har forsømt at skrive om?

Er du enig eller uenig med den politiske linje i bladet?

Om nødvendigheden af et kommunistisk arbejderparti der kan varetage vores interesser mod kapitalen?

Om nødvendigheden af at opbygge en fagopposition? Hvilke erfaringer har du selv. Er den linje vi har forsøgt at fremføre realistisk.

Desuden vil vi lægge op til en diskussion om evt. flere møder i fremtiden, hvor der kan være mulighed for at diskutere ting, der kan hjælpe os i vort politiske og faglige arbejde.

Her kan nævnes erfaringer fra tidligere arbejdskampe, f.eks. en møderække over Strassbourgtelserne (Røde Faglige Internationales erfaringer fra den økonomiske kamp).

Andre ting som kunne tages op er "Om Propagandaarbejde" (udgivet af ARBEJDERBLADET), dvs. om linjen for forberedelsen af et kommunistisk arbejderparti herhjemme. Eller du har måske helt andre forslag.

Hvis du er interesseret i disse ting håber vi, at du har mulighed for at komme.

Onsdag d. 22.-9. kl. 19.30.

Vesterbrogade 143, II. tv.
Kbh. V.

FRA HAVNEN I ÅRHUS

Indlægget har til formål at illustrere en del af DKP's faglige linie i praksis. Mine forudsætninger for det praktiske er en bestyrelsesplads i Havnearbejdernes Fagforening i Århus, som jeg har beklædt fra foråret 70 til foråret 71.

En af de første generalforsamlinger, hvor jeg var til stede, forekom den episode, at fagforeningsformanden (han er DKP'er) nægtede fortsat samarbejde med et andet bestyrelsesmedlem. Og hvorfor, jo medlemmet havde nægtet at skrive under på foreningens regnskab, dog kun i en kortere periode. Desuden hævdede formanden, at samarbejdsviljen havde været manglende. Og hvad vil det sige at mangle samarbejdsvilje? Medlemmet mente, og det med rette, at visse poster på regnskabet ikke tjente arbejdernes formål.

Formandens forsøg på egenhåndigt at bestemme i denne sag mislykkedes. Det fik en sund konsekvens, nemlig et mistillidsvotum, og formanden gik af på en ekstraordinær generalforsamling. Det er også helt klart, at ingen forsamling, der benytter sig af demokrati, kan have så byråkratiske elementer til at lede den daglige geschæft.

En ny bestyrelse med en ny formand blev valgt. Levetiden blev dog kort, men lang nok til at aftale en anden overenskomst på en enkelt båd og en såkaldt terminalordning for aflæssere til pakken og skib.

Disse to overenskomster blev dødsstødet for bestyrelsen på den efterfølgende generalforsamling. Den forhenværende formand og næstformand (begge tilhørende DKP) gik begge i offensiv. Der blev holdt et par udmærkede brandtaler, i hvert fald hvad styrken angik. Og hvad blev der sagt, jo, overenskomsten med skibet er en forringelse, og at den overenskomst kunne have ventet til overenskomstperioden. Dette kunne hævdes med rette.

I betragtning af, at enhver ved, at DKP ikke laver fagopposition på et revolutionært program indenfor fagforeningerne, kan man undre sig over at høre sådanne udtalelser fra DKP'ere.

DKP-erne atter på posten

Ved denne generalforsamling blev disse to DKP'ere igen valgt ind i bestyrelsen. Jeg blev også selv valgt ind. Der ved kom jeg til at lære dem at kende på et lidt andet hold end jeg var vant til. Jeg havde selv nogle vage tanker om, hvordan en fagforening burde fungere. Bl.a. mente jeg, at et internt blad for arbejderne på arbejdspladsen kunne øge den faglige aktivitet. Jeg havde også nogle tanker om en sygdomsundersøgelse på arbejdspladsen. Jeg havde udarbejdet spørgeskemaer sammen med en gruppe medicinstuderende i Århus. Spørgeskemaet blev præsenteret og korrigeret på et bestyrelsesmøde; men hvor endte sagen? Den blev syltet.

I dag erfarer jeg, at malernes fagforening, hvor der også er DKP'ere, har indhøstet store erfaringer med en malerrapport af samme gruppe mennesker, og den er blevet godt præsenteret i Land og Folk. Det er da rart at se, at der er visse modsætninger i dette partis arbejdsmetoder.

Da vi havde lokale overenskomstforhandlinger, lå der altid et argument fra formanden (DKP'eren), gående ud på at vi skulle være forsigtige overfor arbejdsgiverne. Denne forsigtighed gik ud på, at vi endelig ikke måtte røbe overfor kammeraterne, hvad vi forhandlede om.

Som repræsentant for en gruppe arbejdere, hvis interesse man skal varetage, må man altså ikke fortælle dem, hvad man forhandler om og hvordan forhandlingerne går. Så står man faktisk i den taktik, socialdemokraterne bruger. Der bliver overhovedet ikke nogen mulighed for en massemobilisering på arbejdspladsen - men det er måske heller ikke meningen.

Endvidere måtte vi ikke efter formandens mening lade arbejdsgiveren låse sig fast under forhandlingerne, for så kunne vi risikere, at det hele endte i København på hovedforbundet. Og i praksis betød det, at forhandlingsresultaterne blev moderate. Men hvad, vi kunne jo heller ikke bruge en arbejdsplads i røre som pression.

Strejken i Århus havn

Vi gennemførte også en strejke, mens jeg var bestyrelsesmedlem. Det var strejken imod Jyllands Posten og en skibsmægler. Sagen var, at denne borgerlige og åbenbare reaktionære avis havde lavet et interview med en tankeløs dum lille småborger af en

skibsmægler. I samarbejde havde man fremstillet en grov artikel, hvori man beskyldte samtlige arbejdere for at stjæle, og at tilstandene tålte sammenligning med mafia-bander.

Hvem gider finde sig i så svin-ske udtalelser, når enhver ved, at både Jyllands Posten og mægleren begge er uproduktive faktorer i samfundet. Og de fungerer kun som kapitalismens håndlangere, der er med til at undertrykke den arbejderklasse, der slider og slæber under umenneskelige forhold som akkord, skiftehold, overarbejde, osv. De få midler, de får udbetalt for dette slid, frastjæles dem bagefter i form af ågerhøje huslejer, skatter og arbejdsretsbøder.

Stemningen gik højt. Det ses bl.a. af, at en spontan strejke straks bliver iværksat fra arbejdspladsen, og selvfølgelig med fagforeningens billigelse. Overenskomstmæssigt har vi jo oven i købet vores ret i paragraffen om liv, ære og velfærd.

Selvfølgelig mener jeg, at man burde have reageret på samme måde, selv om denne paragraf ikke havde ligget til grund. Resultatet af det hele blev en bod på 5000 kr. til afdelingen for passivitet, dvs. for ikke at gribe ind overfor den "ulovlige" strejke, og så ca. 300 kr. til hver enkelt arbejder.

Passivitet, hvad var det i denne henseende? Fagforeningen var ikke passiv, den startede med at bakke strejken op på det varmeste, og det gjorde alle mand. Fagforeningsformanden udtalte til Land og Folk, at det var absolut med hele bestyrelsens billigelse. Men hvem faldt hurtigst fra? Det gjorde formanden.

Der skulle ikke mere end et møde til med hovedforbundet, så gjaldt det kun om at få folkene i arbejde igen. Der blev lagt et stort arbejde i hele denne affære, det var nemlig ikke uden videre sådan at få de gode havnearbejdere i gang igen. Og dertil skal siges, at bestyrelsen også var splittet på dette tidspunkt. Der var stadig nogen, der mente, at aktiviteten skulle lægges i en fortsat strejke - fordi, som det hed sig, at man ikke ville gå i arbejde, før der lå en uforbeholden undskyldning. Jeg tillader mig det postulat, at man var så røvtræt af disse elendige kapitalisters og deres håndlangeres åg, at nu skulle de have en skræk i livet.

Kravet om undskyldningen blev der forhandlet meget om mellem fagforeningen og arbejdsgiveren. Der blev lavet en udtalelse, der hverken var en undskyldning eller noget andet formelt dementi. Det indeholdt en sludder for en sladder om, at havnearbejderne havde misforstået artiklen, og den var slet ikke ment sådan. Det hele var en stor løgn; men hvad gør en arbejdsgiver ikke for at redde ansigt. Det var trods alt skibe fra ØK og andre store firmaer, der lå og ventede på losning, så alle kneb gjaldt.

Og hvad gør så formanden og næstformanden for at få dette stykke intetsigende papir igennem som accept. De holder smukke taler om godt resultat og slige ting. Dernæst gennemtvinger de en afstemning i forsamlingen, hvor ikke nogen har haft mulighed for selv at læse dette lusede papir. Selvfølgelig bliver det vedtaget, og da specielt efter at pungen er ved at være tom.

Sådan går det, når der ikke er en større organisation til at støtte, med strejkekasse, sympatistrejker o.lign. Hvad gør DKP for at oprette disse ting? Faktisk intet.

Nogle konklusioner

De erfaringer, som arbejderne drager af disse overenskomstforhandlinger og denne strejke samt af de fremtidige strejker, er, at hvis de skal kæmpe i dag, skal der dannes strejkekomiteer på stedet til at lede strejken og afsløre fagforeningsforraderiet fra de reformistiske afdelinger. Her må jeg straks gøre opmærksom på, at en strejkekomite også vil lide nederlag, hvis den går til kamp for virkelige radikale krav, hvis ikke mange arbejdspladser bliver mobiliseret. På dette postulat er der et tydeligt bevis i Kirunastrejkerne, der endte med et nederlag, fordi ikke hele arbejderklassen stod bag.

Jeg vil gerne her benytte lejligheden til at propagandere for læserne af dette blad aktivt at gå ind i foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET for der om muligt at deltage i opbygningen af en revolutionær fagopposition. En sådan kan løse nogle af de utilstrækkeligheder ved de vilde strejker, som Danmark og Vesteuropa gennempløjes af.

T.E.A.

Arbejder-Solidaritet

Indmeldelse i foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET sker ved at indbetale kr. 22,00 på giro 186102, Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, Kasseren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

Der er ved at blive oprettet lokalafdelinger nogle steder, bl.a. i København og omegn. Vi vil kraftigt opfordre alle arbejdere blandt vore læsere til at deltage i arbejdet. Interesserede i København eller Sjælland iøvrigt kan henvende sig til os eller kontakten for dette område: Grete Christensen Sunde, Skt. Annagade 79, 3000 Helsingør, tlf. (03) 21 72 43.

Nixon på besøg i Kina

Ved nyheden om Nixons forestående besøg i Peking overfyldtes pressen med rapporter om, at nu fører Kina traditionel stormagts-politik og lægger den revolutionære politik på hylden. Der kom spekulationer frem om, at besøgets formål skulle være en studiehandel omkring Indokina hen over hovedet på de indokinesiske folk.

Mest på mærkerne var naturligvis vort hjemlige revisionistiske dagblad Land og Folk, som dagen efter nyheden lod Bidstrup tegne en frihedsstøtte med Nixons ansigt og "den lille røde" i hånden. I lederen i Land og Folk den 23/7 hed det:

Hvor blev freden af

MEDDELELSEN om præsident Nixons forestående besøg i Peking fremkaldte begejstrede kæmpeoverskrifter i mange aviser. Det fik en til at mindes den fjerne fortid, da de samme blade proklamerede „fred i vor tid“, da England og Frankrig i Munchen havde udleveret Tjekkoslaviet til Hitler og dermed sammen med Hitler og Mussolini gav startsignalet til den anden verdenskrig.

Disse beskyldninger om kinesiske forsøg på at "udlevere" Indokina svarer ganske til, hvad der høres fra det revisionistiske hovedcentrum i Moskva. I snart 15 år har Krustjov og hans efterfølgere nærmet sig den amerikanske imperialisme. De har knyttet stadig flere økonomiske, politiske og kulturelle bånd til den amerikanske imperialisme og en række reaktionære regimer under dennes kontrol, og de rivaliserer bestandigt om at udvide deres "indflydelsessfære" i de forskellige dele af verden.

Et gammelt ordsprog siger: "Tyv tror, hver mand stjæler". De revisionistiske ledere i Sovjetunionen har ikke været længe om at tillægge de kinesiske ledere de samme supermagtsmotiver, som spøger i deres egne hjerner. Men den kinesiske udenrigspolitik er en del af en revolutionær politik - i modsætning til den sovjetiske, som dækker over en faktisk svigten af den revolutionære opgave.

Vi beskrev i artiklen "Kina i udenrigspolitisk offensiv" i ARBEJDERBLADET 2. årg. nr. 4, hvordan den amerikanske imperialisme led stadig større nederlag i den revolutionære kamp, som overalt brød frem imod dens magtpositioner, specielt i Indokina, og hvordan den plagedes af indre kriser og vanskeligheder med de tidligere lydlande, som benytter den amerikanske svaghed til gradvist at frigøre sig fra det amerikanske overherredømme. Den kinesiske udenrigspolitik går ud på yderligere at fremme denne udvikling og at forhindre, at den amerikanske imperialisme udløser en kernekrig.

Forhandlinger med de imperialistiske ledere kan være et led i en sådan udenrigspolitik. Det var de allerede i det socialistiske Sovjetunionen under Lenins og Stalins ledelse. Kort før Kinas befrielse i 1949 formulerede Mao Tsetung den korrekte linie vedrørende forhandlinger med de resterende Chiang Kai-shek tropper:

"Hvad de imperialistiske lande angår, bør vi forene os med deres folk og stræbe efter at sameksistere fredeligt med disse lande, gøre forretninger med dem og forhindre en mulig krig; men vi bør under ingen omstændigheder nære nogen som helst urealistiske illusioner om dem."

Mao Tsetung, 1957

"Vi bør ikke afstå fra at træde i forhandlinger, fordi vi er bange for vanskeligheder og ønsker at undgå komplikationer, og vi bør heller ikke træde i forhandlinger med vore hjerner i en tåge. Vi bør være principfaste; vi bør også have al den smidighed, der er tilladelig og nødvendig for at føre vore principper ud i livet."

Igennem sådanne forhandlinger, som på ingen måde sinkede Den røde Hærs sejrriige fremmarch, kunne der vindes resultater, som ellers ville have kostet større ofre og udskudt den endelige sejr nogen tid. Tilsvarende kan forhandlinger på topplan med den amerikanske imperialismes førstemand Nixon bidrage til at komme nogle af dennes krigsæventyr i forkøbet, specielt en kernekrig. Mao Tsetung skrev i 1960 om topforhandlinger:

"Vi støtter afholdelsen af topkonferencen, hvad enten denne art konferencer giver resultater eller ej, og hvad enten resultaterne er store eller små. Men det at vinde verdensfred bør først og fremmest afhænge af folkenes beslutsomme kamp i alle lande."

Imperialismen vil altid forsøge krige i det omfang, den har kræfter til. I USA ønsker en lille klique af reaktionære ledere krigspolitikken fortsat og udvidet i Asien; men nederlaget specielt i Indokina bliver stadig mere åbenbart. Dette medfører, at flere og flere selv indenfor de herskende kredse i USA ønsker at tage konsekvensen af nederlaget og trække sig ud af Indokina. Nixon hører selv til krigspolitikens folk; men for at have en chance ved

næste præsidentvalg ser han sig nødsaget til at skjule sin krigspolitik bag fredstoner. Besøget i Peking er et led i denne politik.

Men samtidig med, at han udadtil bøjer af for nederlagsstrømningerne, bliver det stadig mere vanskeligt for ham at fortsætte krigspolitikken. Forbliver der for stor afstand mellem Nixons ord og handlinger, øges "troværdighedskløften", og han vil forspilde sine chancer ved næste præsidentvalg. Derfor bindes Nixons hænder til en vis grad af hans fredstoner, og besøget i Peking kan bidrage med endnu et bånd om hans hænder.

På denne måde bidrager Kinas diplomatiske offensiv, herunder topforhandlingerne med USA til at vanskeliggøre den amerikanske imperialismes krigspolitik. Den fundamentale årsag til ethvert revolutionært fremskridt ligger fortsat i den amerikanske imperialismes voksende afmagt overfor Kinas militære, økonomiske og politiske styrke og "folkenes beslutsomme kamp i alle lande". Uden en sådan basis vil intet diplomatisk fremstød kunne give den ønskede erkning.

Den 31. juli udsendte fyrst Sihanouk, Cambodjas statsoverhoved, en erklæring i anledning af Nixons forestående besøg i Peking. Heri sagde han bl.a.:

"De vigtigste diskussionsemner mellem Richard Nixon og premierminister Chou En-lai i 1972 vil sandsynligvis begrænse sig til problemer, som direkte er forbundet med USA og Den kine-

siske Folkerepublik, for eksempel problemet omkring Taiwan, som er en uadskillelig del af folkets Kina.

Indokina problemet kan kun løses af de indokinesiske folk, som altid og ufravigeligt forlanger og vil forlange, at USA skal trække alle ikke-indokinesiske tropper tilbage totalt og uden betingelser og lade indokineserne selv løse problemerne uden indblanding udefra. Det er, hvad Chou En-lai vil fortælle Richard Nixon...

Vi tre indokinesiske folk behøver ikke en ny Geneve-konference overhovedet... Det vil Chou En-lai med sikkerhed minde Richard Nixon om."

Den nordkoreanske avis "Rodong Sinmun" har i en leder den 8. august bragt følgende kommentarer:

"Nixons planlagte besøg i Kina afspejler den totale fallit for den "styrkens" politik og den fjendtlige isolations- og blokadepolitik, som han sammen med andre af den amerikanske imperialismes ledere hidtil har ført imod Den kinesiske Folkerepublik... Det er ikke Den kinesiske Folkerepublik, men den amerikanske imperialisme, som er blevet isoleret ved USA's fjendtlige politik overfor Kina..."

Kinas kommunistiske Parti har rige erfaringer i at møde fjendens "styrke" med styrke og i at imødegå fjendens afledningsmanøvrer med revolutionære principper og knuse dem.

I dag holder det kinesiske folk fast ved de revolutionære principper imod imperialismen og kæmper beslutsomt for at forsvare Kinas sikkerhed og freden i Asien. Og det kinesiske folk, som er fuldt loyale overfor den proletariske internationalisme, støtter aktivt de folk, som bekæmper den amerikanske imperialisme og dens lakajer."

Fortsat fra side 24

Midt under strejkebølgen i februar 70 var DKP initiativtager til en faglig konference, hvor man i enhedsfrontens navn havde inviteret en stribe af "oppositionelle" socialdemokratiske og reformistiske fagforeningsformænd og tillidsfolk samt repræsentanter for socialdemokratiets og LOs øverste ledelse. Her skulle strejkekampen organiseres. Her skulle forbindelsen skabes mellem de strejkende arbejdere. Her skulle solidariteten til de strejkende arbejdere organiseres og koordineres. Hvis arbejdsgiverne vovede at indbringe strejkerne for arbejdsretten, så skulle et udvalg træde sammen osv. I praksis foretog man sig intet, der kunne styrke kampen. I stedet gav man en del arbejdere illusioner om, at de her havde noget at støtte sig til i deres kamp.

Det er vor opgave i dag at opbygge en fagopposition, som kan give strejkende arbejdere en vis økonomisk og politisk støtte.

ARBEJDERBLADET's linie i det fagoppositionelle arbejde fremgår af pjecen:

ERFARINGER FRA DEN ØKONOMISKE KAMP

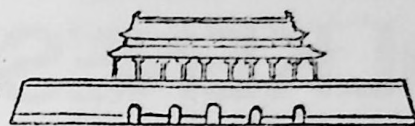
Strassbourgkonferencens resolution i spørgsmålet om strejketaktikken i den nuværende periode.

(Arbejderbladet, jan. 1971)

Strassbourg-teserne blev udgivet i 1929 af "Røde faglige Internationale" og sammenfatter erfaringerne dengang om fagopposition og dens opgaver i forbindelse med strejker.

I en række artikler i de sidste fem numre af ARBEJDERBLADET har vi beskrevet, hvordan principperne i Strassbourg-teserne kan anvendes herhjemme.

Pjecen såvel som disse numre af ARBEJDERBLADET kan bestilles på vor adresse.

Foreningen Venskab med Kina ud-sender sine småskrifter i se-rier med 10 hefter i hver.

Hefterne indeholder især let-læselige oversættelser af kine-siske artikler om væsentlige emner fra hverdagen i Kina, om kinesernes praktiske anvendelse af Mao Tsetungs tænkning og om Kinas forhold til verden.

Artiklerne henvender sig til et bredt dansk publikum med påli-delige oplysninger om livet i Kina og den enorme udvikling, der er i gang efter revolutio-nen i 1949 og især efter den store kulturrevolution.

Foreningen Venskab med Kina ud-sender sine småskrifter for at imødekomme den voksende interes-se i vide kredse om korrekt op-lysning om det nye Kina.

Serie I omfatter følgende hefter:

1. Dialektik - og kunsten at føre bil.
2. Bønderne mestrer studiet og anvendelsen af filosofien.
3. Bøger om Kina.
4. Forbundet mellem by og land i Kina.
5. Om den nye linie i uddannelsen af arkitekter og ingeniører ved Tungchi Universitet.
6. Revolution i den tekniske ud-dannelse.
7. Revolutionen er hovedstrømmen i verden i dag.

8. I folkets tjeneste.
9. Kina - landet uden gæld og per-sonlige skatter.
10. Kvinder bygger det halve Kina.

- - -

Prisen for hele serie I er 11 kr.
Abonnement på serie II koster
15 kr. og kan allerede nu ind-betales.

SØFOLKENES STREJKE I 1934

Kapitalismen bevæger sig idag hastigt mod en omfattende økonomisk verdenskrise, som meget vel kan vise sig at blive betydeligt alvorligere end 30-ernes krise. Arbejdsløsheden er stigende i de fleste lande og for at sikre profitterne har kapitalisterne og deres forskellige håndlangere forstærket offensiven mod arbejderklassens levevilkår. Resultatet er en stigning i antallet af strejker de sidste år i Danmark, såvel som en række andre lande. Under krisen i 30-erne viste søfolkenes strejke, hvorledes en begrænset økonomisk kamp kan udvikle sig til større politiske masseaktioner. Samtidig var strejken et eksempel på, hvordan de reformistiske socialdemokrater optræder indenfor strejkebevægelsen blandt søfolkene og i ledelsen af den faglige landsorganisation, som dengang hed De samvirkende fagforbund, DSF. Razziaer, arrestationer og polititerror var den kapitalistiske statsmagts svar på søfolkenes strejkekamp.

Baggrunden

Endnu i 1929, umiddelbart før de store krak på New Yorks børs, talte de borgerlige økonomiske eksperter og som et ekko af dem, socialdemokraterne, om det kapitalistiske samfundssystem, som var blevet "organiseret" dvs. de store monopolfirmaer havde op hævet konkurrencen og kriserne. Samarbejde mellem arbejderne og kapitalisterne med statens støtte skulle sikre velstanden, der var "lige om hjørnet". Virkeligheden gav et hurtigt svar på disse forræderiske drømmeriet.

Krisen blev den hidtil værste og mest omfattende, som kapitalismen havde oplevet.

Industriproduktionen i den kapitalistiske verden faldt med 45%.

Arbejdsløsheden steg tilsvarende og nåede op på 44% i Tyskland, 32% i USA og 25% i England. I Danmark nåede arbejdsløsheden, da den var på sit højeste, over 40% i vinteren 1932-33.

Krisen betød en voldsom offensiv mod arbejderklassens levevilkår. Men det var helt naturligt for den socialdemokratiske Stauning-regering og ledelsen i De samvirkende fagforbund, at undertrykke arbejderne strejkekamp. Krisen krævede samarbejde mellem arbejderne og kapitalisterne med statens støtte og under dens ledelse. Statens indgriben blev betegnet som en udvikling i socialistisk retning, i stedet for et skridt mod facismen. Ved overenskomsternes udløb i 1933 gennemførte regeringen strejkeforbud i et år og en forlængelse af de gældende overenskomster. Tiden blev af regeringen benyttet til udarbejdelse af en ny "Forligsmandslov" et nyt septemberforlig, som skulle gøre det umuligt for fagforeningsmedlemmerne at forkaste et forligsforslag, som var fremsat af regeringens forligsmand. De socialdemokratiske pamperes og borgerskabets offensiv kom imidlertid ikke til at stå alene. Internationalt kom i 1929 Strassbourgetserne, (udgivet af Arbejderbladet) som manede de revolutionære fagforeninger og fagoppositionen verden over til skarp kamp mod de reformistiske forrædere, til selvstændig ledelse af arbejderne kamp udenom og mod det reformistiske fagforeningsbureaukrati, til samling af alle kræfter under det kommunistiske partis ledelse for en revolutionær løsning på den begyndende kapitalistiske krise. I Danmark var der på initiativ og under ledelse af det kommunistiske parti, dannet en revolutionær fagopposition - R.F.O. med tilknytning til "Røde faglige Internationale". I en pjece som søfolkenes R.F.O. ud-

sendte efter strejken for at modvirke borgerskabets og de socialdemokratiske pamperes løgnagtige hetz mod søfolkene, redegøres der for strejkens baggrund, dens gennemførelse, hvorfor den led nederlag og de erfaringer, der kan drages heraf. Strejken skulle i praksis vise rigtigheden af de retningslinier for den økonomiske kamp, som Strassbourgtæserne indeholdt.

Søfolkene beslutter at kæmpe

Efter 1. Verdenskrig havde søfolkene gennem kamp opnået den højeste hyre nogensinde, men i de efterfølgende år lykkedes det rederne, med reformisternes hjælp, at få hyrerne reduceret til næsten halvdelen. Verdenskrisen betød oplægning af en masse skibe og tusindvis af søfolk blev kastet ud i arbejdsløshed. Rederne hylede, fordi deres profit var i fare, men de skulle få den fornødne hjælp af den socialdemokratiske regering.

For yderligere at hæve profitten indgik rederne aftaler om tvangsoplægninger med støtte fra de forskellige landes regeringer, herved ville rederne opnå at forøge profitten for de skibe som var i fart, og samtidig sikre sig profit også for de oplagte skibe.

Søfolkene havde i årevis stillet krav om bedre bemanning af skibene. Endelig, den 6. januar 1933, udsendte Søfartsministeriet - administrativt - nogle "bemanningsregler"! Det var en "hilsen" fra regeringen til "fædrelandets sønner ude på havene" - en hilsen, som straks gav rederne anledning til at kaste endnu i hundredevis af søfolk i land.

Det var ikke underligt at søfolkenes harme steg og i 1933, opsagdes den gældende overenskomst med knusende majoritet. Regeringens strejkeforbud standsede søfolkene eller som pjecen udtrykker det:

"Når vi bøjede os for dette forbud, som aldrig kan anerkendes af klassebevidste ar-

bejdere, var det vel for manges vedkommende fordi de troede, at når strejkeforbudets år var gået ville der være mulighed for gennem en kamp at tilkæmpe os de nødvendige forbedringer!

Men det slog ikke til: vi skulle ikke få lov til at kæmpe en "lovlig" kamp!"

Den 14. marts fremsatte forligsmanden et mæglingsforslag, der sammenkædede 19 fags overenskomster, uanset udløbstid, uanset medlemskab i De samvirkende Fagforbund eller ej, uanset forskelligartede forhold til lands og til søs. Ikke et eneste af arbejderne krav, ikke et eneste af søfolkenes krav var opfyldt.

Socialdemokraterne og reformisterne anbefalede naturligvis mæglingsforslaget, men samtidig udnyttede de deres herredømme over fagforeningsapparatet i de fleste forbund til at forhindre urafstemning blandt medlemmerne. Hovedbestyrelsen i Kvindeligt arbejderforbund erklærede mæglingsforslaget for enstemmigt vedtaget af 1400 medlemmer. På Dansk Arbejdsmandsforbunds kongres, som for flertallets vedkommende bestod af den højtlønnede hovedbestyrelse og lønnede fagforeningsformænd, agitationskredsformænd m.v., vedtoges ligeledes.

Den 26. marts meddelte forligsmanden om afstemningsresultatet: Klart ja, uanset hvad resultat søens folk har.

Den 3. april afsluttedes afstemningen blandt søfolkene. Et stort flertal havde forkastet forligsmandsforslaget og med samme store flertal vedtaget afsendelse af 2. strejkevarsel.

Kampen sluttes mellem matroser og fyrbødere og der udarbejdes en fælles kampplatform. Der vælges en kampløse med 7 mand for hvert forbund, der skal udgøre søfolkenes centrale kampløse. Strejken erklæres til den 10. april, hvis kravene ikke opfyldes.

Strejkens Udbrud

Da Arbejdsgiverforeningen havde modtaget 2. strejkevarsel indklagede de søfolkene for Voldgiftsretten. Lørdag den 7. april erklærede Voldgiftsretten - selvfølgelig - strejken ulovlig og pålagde parterne at træde i nye forhandlinger, hvorefter den endelige kendelse ville falde, torsdag den 12. april.

Søfolkene stillede rederne overfor deres egne hemmelige planer om "kunstige" tvangsoplægninger og disse planer blev de følgende dage offentliggjort i Arbejderbladet, som DKPs dagblad dengang hed, og i søfolkenes presse.

Søfolkene fremsatte deres ultimatum overfor rederne og gjorde det klart, at strejken ville blive en realitet, hvis ikke kravene var opfyldt inden den 10. april. Efter en gennemgang af de opstillede krav, sluttedes med følgende: "Når vi stiller os på dette standpunkt, er vi klar over, at vi ikke alene forsvarer egne interesser, men også forsvarer hele den fagorganiserede arbejderbevægelses interesser. Fagbevægelsens højeste lov er retten og pligten til gennem faglig kamp at forsvare arbejderklassens livsinteresser, og vi må sætte denne lov over Tugthusloven og Mæglingslove, hvis vi ikke vil gøre de faglige organisationer værdiløse som kamporganisationer og udlevere medlemmerne til Forligsmandens og Arbejdsskøbernes forgodtbefindende".

Til det sidste forsøgte reformisterne at splitte søfolkene og forhindre strejken, men deres spaltningforsøg mislykkedes. Den 3. og 9. april holdt matroserne og søfyrbøderne de første fællesmøder i henholdsvis København og Fredericia og enhedsfronten blev styrket.

På strejkens 2 første dage accepterede 3 rederier søfolkenes krav. Søfolkene havde i hundredevis af strejkevagter i havnene, da rederne forsøger at bemane de både, som søfolkene rømmer, med skruibrækkere. Københavns havn besattes af politiet, der i de følgende dage terroriserer

menneskemasserne i Nyhavn, Kgs. Nytorv og i Gothersgade.

Fredag den 13. april erklærer Voldgiftsretten strejken ulovlig og dømmer søfolkenes 2 forbund til hver især at betale 20.000 kr. i bod + sagens omkostninger med 600 kr.

I Esbjerg medfører politiets voldsomme fremfærd og terror, at der udbryder generalstrejke. Befolkningen stiller sig solidarisk med søfolkene og forlanger politiet fra en række andre byer trukket tilbage.

Onsdag den 18. april forsøger reformistiske bestyrelsesmedlemmer i matrosforbundet at få afblæst strejken. En generalforsamling afviser deres forehavende. I en resolution understreger man at kampen er etableret i fællesskab af sømænd og søfyrbødere og skal afsluttes i fællesskab af disse 2 organisationer.

Samme dag afsagde skifteretten kendelse om, at arbejdsgivernes konkursbegæring mod søfyrbødernes forbund blev taget til følge og øjeblikkeligt påbegyndt. Derimod blev matrosforbundets begæring om udsættelse af konkursbehandlingen efterkommet. Reformistiske ledere i matrosforbundet havde ført underhåndsforhandlinger med rederne og de blev af dommerne belønnet for deres forræderiske virksomhed.

R.F.O.s landsledelse og fællesudvalget for de arbejdsløse havde i København ligesom i en række provinsbyer indkaldt til møde. Politiet forbød mødet i København, og da 20.000 arbejdere mødte frem ved stenen i Fælledparken, hængede ridende politi ind på de forsamlede arbejdere med en sådan brutalitet, at begivenhederne kun har sit sidestykke i det historiske Fælledslag i 1872. Om aftenen gennemførte politiet en hårdnakket razzia på Arbejderbladets redaktion, og i R.F.O.s lokaler i Blågårdsgade. En række kammerater som opholdt sig i lokalerne blev sammen med en række andre arresteret.

Reformisternes forræderi

På trods af at søfolkene på et fællesmøde med 2000 deltagere torsdag den 19., enstemmigt havde vedtaget at strejken skulle afsluttes i fællesskab og enighed, lykkedes det de reformistiske ledere på en generalforsamling i matrosforbundet om lørdagen, ved en forvirringsmanøvre, at få et lille flertal på 300 stemmer mod 240 for et forslag om, at et udvalg på 3 mand + formanden skulle forhandle med rederne og afvikle strejken. De vovede dog ikke at foreslå antagelse af 2 forskellige forslag, rederne havde fremsat til afvikling af strejken, da de ikke opfyldte et eneste af søfolkernes krav. Dette skete på trods af, at der til søndag var indkaldt til fællesmøde af matroser og søfyrbødere i Idræts huset. Samme aften skyndte forhandlingsudvalget sig at luske op til rederne, og i nattens mulm og mørke underskrev de forlig med rederiforeningens bestyrelse på grundlag af rederens forslag. Dermed havde de sprængt kampfronten, og søfyrbøderne var bragt i en tvangssituation.

Søndag formiddag afholdt søfyrbøderne medlemsmøde og der var enighed om at strejken ikke kunne videreføres uden matroserne, men

at man måtte slutte overenskomst. Fra mødet rettedes en række kraftige angreb på matrosforbundets reformistiske ledere for deres splittelsesmanøvre og forræderi.

Fællesmødet søndag eftermiddag var besøgt af over 1000 matroser og fyrbødere, skønt der lige havde været afholdt generalforsamling og medlemsmøde i forbundene, og skønt matrosreformisterne faktisk havde taget beslutningsmagten ud af medlemsmødets hænder. Kun en fra matrosernes reformistiske ledelse turde at møde op, og han havde hele forsamlingen imod sig. En udtalelse blev vedtaget, som bl.a. indeholdt:

"Strejkens heldige udfald overfor tre rederier viser, at strejken kunne have været ført til fuld sejr. Dette hindredes gennem den arbejderfjendtlige optræden fra ledelsen i De Samvirkende Fagforbund, der betegnede søfolkene som provokatorer, åbent opfordrede til skruetrækkeri og kynisk erklærede, at de ville bibringe et nederlag i kampen.....

Rederkapitalen og på dens side den socialdemokratiske regering og ledelsen for De Samvirkende Fagforbund satte ind med alle statslige midler, anvendte den blodigste polititerror mod arbejderne, ophidsede gennem den borgerlige og socialdemokratiske

presse mod de strejkende søfolk for at bryde søfolkenes kampvilje og nedknipte kampen. Dette er ikke lykkedes for bourgeoisiet.

Under revolutionært førerskab har de strejkende, støttet på brede arbejderlags solidaritet, der mobiliseredes under R.F.O.s førerskab, slået disse forsøg tilbage og havde ført strejken til ende med held, hvis ikke de reformistiske førere i matrosernes forbund havde afsluttet strejken uden resultat."

Manglerne og erfaringerne fra kampen

Søfolkenes R.F.O. skriver bl.a. herom, citeret fra pjecen: "Når reformisternes snigløb lykkedes, var een af årsagerne, at søfolkene ikke før kampens udbrud havde organiseret fælles kampudvalg for matroser og fyrbødere på de enkelte skibe! Var dette sket, havde det været muligt at hindre, at matrosernes reformistiske ledelse kunne sabotere den fælles kampløses beslutninger og til sidst gennem deres beherskelse af sømændenes organisationsapparat kvæle strejken!

Ligeledes ville strejkens slagkraft have været meget større, hvis der allerede få dage efter strejkens udbrud var blevet udgivet parolen om strejke også i udenlandske havne.....

R.F.O. var fra første færd klar over, at reformisterne hos matroserne kun "gik med" for bedre at kunne snigløbe kampen, - men afsløringen af forræderne skulle være ført allerede under kampen ved dag for dag at stille deres ord og handlinger op i skarp belysning for de strejkende søfolk!

Og hovedsvagheden ved kampen var, at det lykkedes reformisterne i

andre organisationer, både i Danmark og udlandet, i vid udstrækning at hindre solidariteten, i ganske særlig grad blandt havnearbejderne, ligesom skibsofficererne lod sig misbruge af rederne! Udbygningen af enhedsfronten fra neden viste sig atter her at være en uomgængelig nødvendighed!"

"Vi lærte at vi kun kan kæmpe, hvis vi befrier os for enhver reformistisk indflydelse og selv tager det fulde førerskab i kampen!

Vi lærte, at en kamp idag kun kan føres på trods af alle borgerlige tvangsbestemmelser, på trods af reformistiske førere, - at en større strejke altid vil blive erklæret "ulovlig" af borgerskabet, og at borgerskabet og dets agenter kynisk vil sætte hele sit magtapparat ind imod os!"

Situationen idag

De socialdemokratiske LO-ledere og de øvrige reformister i fagbevægelsen spiller præcis samme forræderiske rolle idag som dengang. Arbejderklassen var dog bedre rustet til kampen dengang gennem dens organisation R.F.O., som til en vis grad var istand til at lede kampen uden om og mod fagforeningsbureaukratiets sabotage. Den ledende kraft i R.F.O. var "Danmarks kommunistiske Parti". Den udvikling til et socialdemokratisk halehængsparti, som DKP har gennemløbet siden da, viser sig bl.a. i deres faglige arbejde derved, at de på ingen måde prøver at lede arbejderklassens strejkekamp uden om og mod fagforeningsbureaukratiets og reformisternes sabotage.

Fortsættes side 18

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Vesterbrogade 143, II
1620 København V
Tlf. 31 57 06 - 41 16 53
Eget tryk